

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Deși s-a născut pe 1 februarie 1967, în anul calului de foc, după calendarul chinezesc, adică într-o zodie cu ghinion, **Meg Cabot** face astrelor în ciudă și se bucură de un succes uriaș pe ambele maluri ale Atlanticului. Și pe bună dreptate, pentru că e autoarea a peste patruzeci de cărți, dintre care un număr impresionant au ajuns bestselleruri. Meg Cabot s-a făcut cunoscută cu seria *The Princess Diaries*, publică în peste patruzeci de țări și bucurându-se de două ecranizări la Studio-urile Disney – dintre care cea mai cunoscută e *Prințesa îndărătnică* (2001), cu Anne Hathaway în rolul principal. Pe lângă aceasta, a scris seria *Mediator*, care a stat la baza serialului *Missing*, o groază de *romance-uri* istorice sub un pseudonim pe care speră ca bunica ei să nu îl afle niciodată, o serie de romane scrise exclusiv în format electronic (*Boy Next Door*, *Boy Meets Girl* și *Every Boy's Got One*), seria *Regina gafelor*, care a intrat în *New York Times bestseller list* în prima săptămână de la apariție, o miniserie din categoria *mystery chick-lit* ce include romanele *La măsura 12 nu ești grasă*, *Nici la măsura 14 nu ești grasă* și *Cu oase mari*, pe care le veți citi în curând în colecția „Cocktail”. În 2007 în aceeași colecție a apărut romanul *Regina gafelor*, primul din seria omonimă.

Meg Cabot

La măsura 12 nu ești grasă

Roman polițist cu Heather Wells

Traducere din engleză și note de
DORA FEJES

HUMANITAS
fiction

Lui Benjamin

Când cariera ta atinge apogeul la vârsta de cincisprezece ani, cum poate evolua altfel decât spre mai rău?

Fosta cântăreață pop de mare succes, Heather Wells, a ajuns într-un mare împas: s-a săturat să tot interpreteze melodii pe versurile altora, dar nimeni nu s-a înghesuit să-i ofere vreun contract ca să-și compună singură piesele. Ba, mai rău, tatăl ei e la închisoare, iar mama a spălat putina și-a fugit la Buenos Aires, luând cu ea și toate economiile singurei sale fiice, iar acum Heather își înecă amarul înfulecând de zor ciocolate Kit Kat. Dar cel puțin îl are alături pe Jordan Cartwright, logodnicul ei, fostul lider al unei formații de mare succes...

Dar când comportamentul indecent de pe scenă al lui Jordan s-a extins și asupra vieții lui personale, Heather s-a pomenit eliminată – din topurile muzicale, precum și din patul lui Jordan – în favoarea celei mai noi vedete pop, și anume Tania Trace. Iar acum Heather a pornit-o pe stăzile New Yorkului în căutarea unui loc de muncă și a unei locuințe pentru ea și chitara ei.

Când găsește un job la căminul unui colegiu – la doi pași de locuința temporară din casa lui Cooper, misterioasa oaie neagră (sexy, altminteri) a familiei Cartwright – soarele pare să răsară și pe strada ei... cel puțin până când fetele din cămin încep să moară pe capete, cu o viteză îngrijorătoare...

Surfingul în casa liftului este explicația oficială dată de administrația căminului, dar Heather are niște bănuțeli și, cu ajutorul nu foarte prietenosului Cooper, încearcă să afle de ce au survenit atât de multe tragedii în clădirea în care lucrează, fără să-și închipuie că în curând se va strădui nu doar să câștige o bucată de pâine, ci chiar să rămână în viață.

De câte ori te văd
Mă apucă pofta de ceva dulce.
Ești ca zahărul,
Tu-mi stârnești pofta de ceva dulce.
Nu-mi spune mie să fac cură de slăbire,
Încearcă și tu neapărat
Ceva dulce.

1

Pofta de dulce
Interpretă: Heather Wells
Text: Valdez/Caputo
Din albumul *Pofta de dulce*
Cartwright Records

— Ăă, nu vă supărați, e cineva acolo ?
Fata din cabina de probă de alături are o voce ca
de veveriță.

— Nu vă supărați ?
Exact ca de veveriță.

Aud cum un vânzător se apropie, iar cheile îi clinchetesc melodios pe lăntișor.

— Da, domniță. Pot să vă ajut cu ceva ?

— Păi, da.

Vocea – tot ca de veveriță, deși pe față încă nu o
văd – plutește până la mine pe deasupra peretelui
despărțitor.

— Aveți cumva o măsură mai mică pentru modelul ăsta de blugi, ceva sub zero, dacă se poate?

Înțepenesc cu blugii în care mă chinui să intru trași numai pe-un crac. O, Doamne! Poate că m-am prostit eu de tot, dar am impresia că așa ceva nu e posibil. Cum să poarte cineva o măsură sub zero? Un număr negativ, cu minus?

Ce-i drept, a trecut un număr respectabil de ani de când am fost eu în clasa a șasea. Dar parcă tot țin minte că ne învățase ceva cu un șir de cifre în mijlocul cărora era zero și...

— Păi, îl lămurește Voce-de-Veveriță/Măsură-Sub-Zero pe vânzător, în mod normal eu port măsura doi. Dar pantalonii ăștia pe care-i probez acum, măsura zero, atârnă pe mine. Ceea ce e cam ciudat. Știu sigur că nu am slăbit de când am fost ultima oară la cumpărături.

Sub-Zero are dreptate în felul ei, îmi dau eu seama în timp ce-mi trag fermoarul. Nici nu-mi aduc aminte de când n-am mai intrat într-o pereche de pantaloni măsura opt. Mă rog, îmi aduc aminte. Dar e o perioadă din viața mea la care mă gândesc fără prea mare plăcere.

Păi ce se petrece aici? De obicei, eu cumpăr haine măsura doisprezece... dar, când am probat pantalonii măsura doisprezece, am constatat că înot în ei, nu alta. La fel și cu cei măsura zece. Ceea ce e de-a dreptul curios, pentru că n-am ținut vreo cură de slăbire în ultima vreme, poate doar dacă pui la socoteală cafeaua cu îndulcitor pe care am băut-o azi-dimineață.

Dar am convingerea că pâinea cu unt și șuncă de la micul dejun au cam anulat avantajele folosirii zaharinei.

Și nici la sală n-am mai fost în ultima vreme. Nu se poate spune că nu fac mișcare: fac destulă, firește. Nu o fac însă la sală, atâta tot. Doar poți să arzi la fel de multe calorii când mergi pe jos ca atunci când alergi. Așa că, de ce să alerg? Mi-am dat seama, cu ceva timp

în urmă, că drumul pe jos până la magazinul de brânzeturi Murray's de pe Bleecker Street, unde mă zgâiesc la sendvișul zilei, durează fix zece minute.

Iar de la Murray's până la Betsey Johnson¹ de pe Wooster Street, unde văd ce mai au pe-acolo (îmi plac la nebunie pantalonii mulați de catifea!) fac alte zece minute.

Iar de la Betsey's până la Dean & DeLuca pe Broadway, unde beau un cappuccino după masa de prânz și unde mă uit să văd dacă mai au cojile alea de portocală trase în ciocolată care îmi plac atât de mult, îmi ia alte zece minute.

Și, dacă o ții tot așa, până să-ți dai seama, ai făcut o oră întreagă de mișcare. Și mai zic unii că e greu să urmezi noile recomandări ale guvernului cu privire la exercițiul fizic. Dacă eu pot să fac așa ceva, atunci zău că oricine e în stare.

Oare umblatul ăsta pe jos chiar m-o fi ajutat să port cu *două măsuri* mai puțin de cât am purtat ultima oară când am fost la cumpărături după blugi? Am redus, ce-i drept, la jumătate consumul de zahăr de când am înlocuit ciocolățelele Hershey's Kisses din borcănașul de pe biroul meu cu prezervative luate de la cabinetul medical studentesc. Dar totuși.

— Păi, domniță, îi spune vânzătorul domnișoarei Sub-Zero. Blugii ăștia sunt *stretch*. Asta înseamnă că trebuie să probați pantalonii cu două măsuri mai mici decât purtați de obicei.

— Cum așa? face Sub-Zero oarecum nedumerită.

O înțeleg perfect. Nici eu nu pricep nimic. Prin fața ochilor mi se perindă iar șirul de numere din clasa a șasea.

— Ce vreau să spun, explică răbdător vânzătorul, este că, dacă purtați de obicei măsura patru, la blugii mulați trebuie să probați măsura zero.

1 Lanț de magazine de articole vestimentare pentru femei.

— Atunci de ce nu puneți măsura adevărată pe ei? vrea să știe – pe deplin justificat, după părerea mea – Sub-Zero. Adică, dacă măsura zero e de fapt patru, de ce nu scrieți pe ei patru și gata?

— Asta se numește stilizarea măsurilor, zice vânzătorul aproape în șoaptă.

— Stilizarea cui? întreabă și Sub-Zero aproape în șoaptă – asta presupunând că o veridică poate vorbi în șoaptă.

— Păi, să vă explic, îi șușotește vânzătorul lui Sub-Zero.

Eu reușesc totuși să aud ce spune.

— Clientele mai corpolente se simt foarte bine când își închipuie că încap în mărimea opt. Deși ele poartă de fapt măsura doisprezece. Înțelegeți?

Ia stai așa. Poftim?

Dau ușa cabinei de probă de perete înainte să mă gândesc prea bine ce fac.

— Eu port măsura doisprezece, mă pomenesc că-i spun vânzătorului, care pare siderat. Și pe bună dreptate, consider eu. Și totuși. Care-i problema cu clientele care poartă măsura doisprezece?

— Nici una! exclamă vânzătorul panicat. Absolut nici una. Voiam doar să spun că...

— Vreți cumva să spuneți că măsura doisprezece e pentru grase? îl întreb eu.

— Nu, stăruie vânzătorul. M-ați înțeles greșit. Voiam să spun că...

— Nu de alta, dar femeia americană normală poartă măsura doisprezece, îi atrag eu atenția. Și știu treaba asta pentru că tocmai am citit-o în revista *People*. Vreți cumva să spuneți că suntem toate niște grase?

— Nu, răspunde vânzătorul. Nu asta am vrut să spun, nicidecum, eu doar...